

ג. נוסוב

צייר אי. סמינוב

שלושה ציידים

חיו פעם שלושה ציידים עליזים – דוד ואניה, דוד פידיה ודוד קוזמה. הם יצאו פעם ליער. הלכו והלכו, ראו חיות שונות אך לא צדו אף אחת מהן. ואז החליטו לעשות הפוגה, כלומר לנוח קצת. התיישבו בשטח דשא ירוק והתחילו לספר על אירועים מעניינים שונים.

הראשון סיפר הצייד דוד ואניה :

"אז שמעו נא" אמר "זה היה כבר מזמן. הלכתי פעם ליער בחורף. לא היה לי רובה, כי הייתי עדיין קטן. ופתאום ראיתי – לפניי זאב. גדול כזה.

ואז ראיתי עץ. עליתי על העץ. הזאב רצה לתפוס אותי, אבל לא הספיק. רק קרע את המכנסיים שלי. אני על העץ, יושב על ענף ורועד מפחד. והזאב יושב למטה על שלג, מסתכל עלי ומלקק את שפתיו.

חשבתי - טוב, אשב כאן על העץ עד הערב, הזאב יירדם בלילה ואברח.

אלא שבערב הגיע עוד זאב אחד. ושניהם התחילו לשמור עלי. אחד ישן והשני שומר שלא אברח. ואחרי זמן מה הגיע זאב שלישי, אחר כך עוד אחדים. ותחת העץ שלי התאספה להקה

התחלתי לברוח. והזאב כנראה הבין שאין לי נשק. התחיל לרדוף אחריי.

'אוך' חשבתי 'כבר לא אצליח לברוח ממנו!'

התעורר, קפץ מבוהל מהמאורה, ראה את הזאבים והתנפל עליהם. תוך רגע גירש את כל הזאבים.

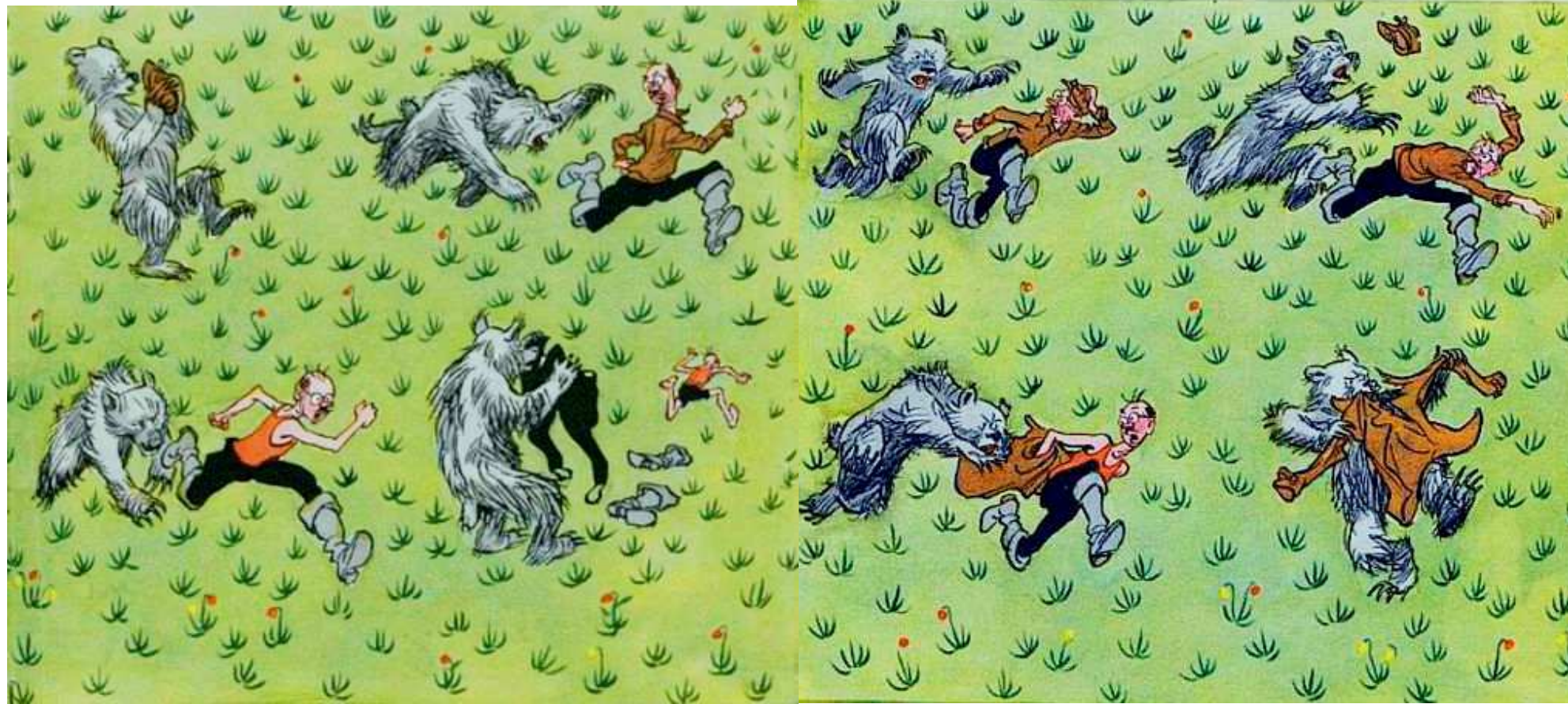
אזרתי עוז ובשקט יצאתי מהמאורה. הסתכלתי – אין זאבים. התחלתי לרוץ. הגעתי הביתה נושם בקושי. ודודה שלי, כששמעה על המקרה, מיד קנתה לי רובה. כדי שלא אעז לצאת בלעדיו אל היער. וכך נעשיתי צייד." דוד פדיה ודוד קוזמה צחקו מסיפור איך דוד ואניה נבהל מהזאבים. ואחר כך אמר דוד פדיה:

שלמה של זאבים. הם יושבים שם ומסתכלים עלי. מחכים שאפול עליהם מלמעלה. לקראת הערב בא כפור. אולי ארבעים מעלות כפור. הידיים והרגליים שלי קפאו. לא יכולתי להחזיק את הענף. ונפלתי למטה! כל להקת הזאבים התנפלה עלי. ואז משהו חרק! נו - חשבת - עצמות שלי כבר חורקות! והתברר שהתמוטט השלג שעליו נפלתי. ואיכשהו מצאתי את עצמי במאורה. תחת העץ הייתה מאורה של דוב. הדוב

"ואותי הבהיל פעם דוב ביער. אבל זה היה בקיץ. הלכתי ליער ואת הרובה שכחתי בבית. ופתאום פגשתי דוב. התחלתי לברוח, והוא אחריי. אני רץ מהר והדוב יותר מהר. אני שומע איך הוא נושם מאחורי גבי.

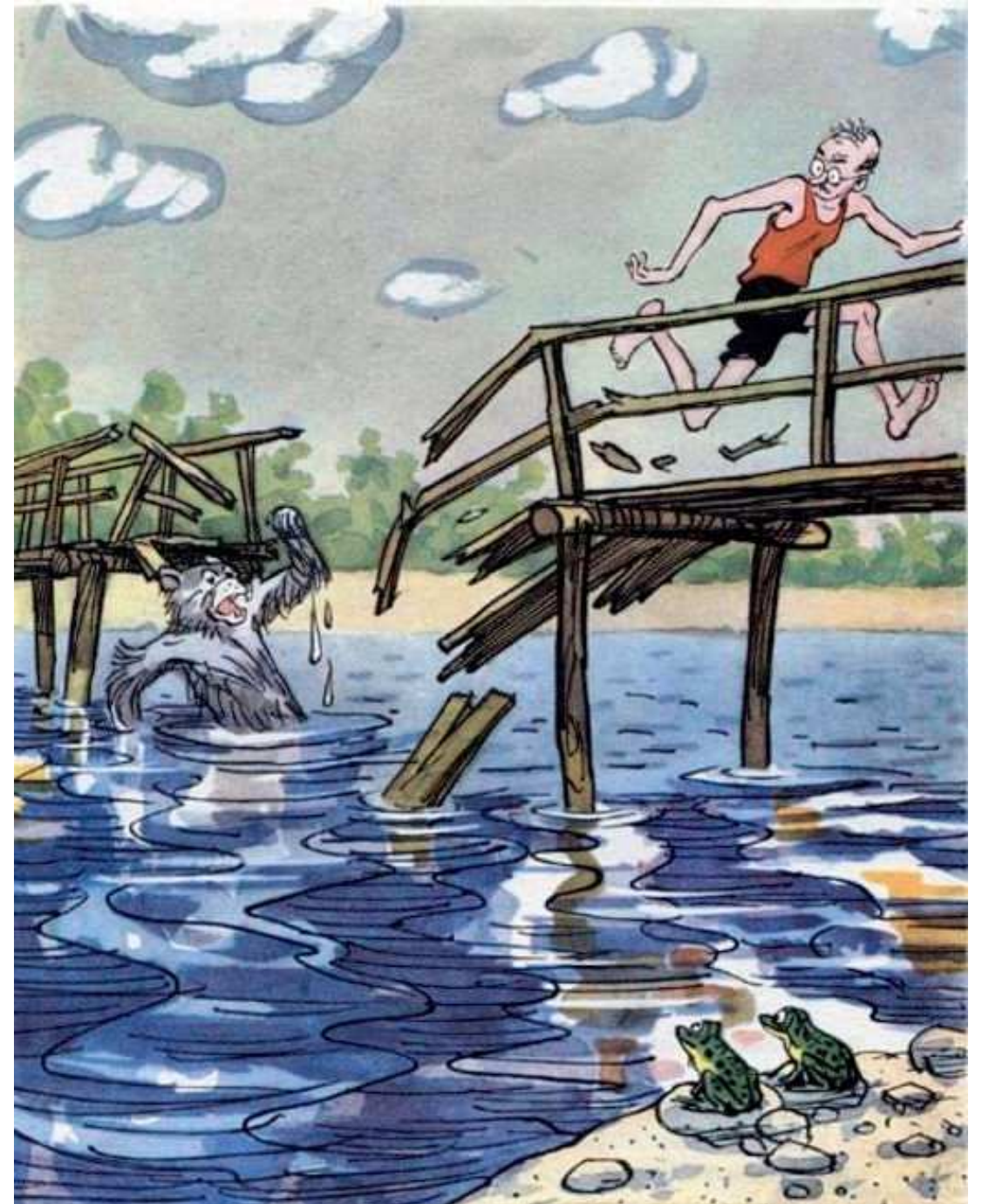
הדוב קרע את המעיל, לא מצא בו כל דבר לאכול ושוב אחריי. נאלצתי לזרוק לו גם מכנסיים וגם נעליים. אין ברירה – צריך היה להינצל מהחיה! יצאתי מהיער רק בגופייה ובתחתונים. לפניי ראיתי נחל ומעליו

הסתובבתי, הורדתי כובע מראשי וזרקתי לו. הדוב נעצר לרגע, הריח את הכובע מכל צדדיו ושוב אחריי. הרגשתי שהוא משיג אותי. והבית עוד רחוק. תוך הליכה הורדתי את המעיל וזרקתי לדוב. חשבתי – אעצור אותו לפחות לרגע.

גשרון. לא הספקתי לעבור את הגשרון כשרעש שבירה איום נשמע מאחורי. התברר שהגשרון קרס תחת משקל הדוב. הדוב נפל למים. נו - חשבתי - זה מגיע לך, שודד, כדי שלא תפחיד אנשים.

אלא שהמים תחת הגשרון היו רדודים. הדוב יצא לחוף, התנער היטב והלך חזרה ליער.
ואני אמרתי לעצמי - איזה גיבור אתה, דוד פדיה! בזריזות גברת על הדוב! אבל איך עכשיו אלך הביתה? האנשים בדרך יראו שאני כמעט ערום ויתחילו לצחוק.
וחשבתי - אשב קצת בתוך שיחים, ואחר כך אלך בשקט בחושך. הסתתרתי בשיחים וישבתי שם עד הערב, ואחר כך יצאתי והלכתי ברחובות. כשרק ראיתי שמישהו הולך מולי מיד הסתתרתי אחרי פינה כלשהי וישבתי בחושך, כדי שלא יראו אותי.
בסוף הגעתי הביתה. רציתי לפתוח את הדלת אבל לא היה לי מפתח! הוא מונח היה בכיס של המעיל. ואת המעיל זרקתי הרי לדוב. הייתי צריך קודם להוציא את המפתח מהכיס, אבל לא הספקתי.
מה לעשות? ניסיתי לפרוץ את הדלת, אבל היא הייתה חזקה. חשבתי - אני עוד עלול לקפוא בלילה כאן ברחוב.
ואז בשקט הוצאתי שמשה מהחלון וניסיתי להיכנס דרכו. ופתאום מישהו תפס אותי ברגליי! וקרא בכל כוחו:
'תחזיקו אותו! תחזיקו!'
באו בריצה הרבה אנשים.
אחד צועק 'להחזיק אותו! הוא רצה להיכנס דרך חלון זר!'
אחר אומר 'למסור אותו למשטרה!'
ואני אומר: 'רבותיי, לשם מה למשטרה? הרי אני ניכנס לבית שלי.'
וזה שתפס אותי אומר:

ולמחרת קניתי לעצמי חליפה חדשה, כובע ונעליים. ומאותו היום הלכתי בבגדים חדשים."
דוד ואניה ודוד קוזמה צחקו מההרפתקה של דוד פדיה ואחר כך דוד קוזמה אמר:
"גם אני פעם פגשתי דוב ביער. זה היה בחורף. הלכתי ליער

ואני רואה – דוב! יריתי בו מהרובה והוא נפל על הארץ. שמתתי אותו על מזחלת והלכתי הביתה. משכתי אותו עד הכפר על המזחלת. קשה היה. למזלי נערי הכפר עזרו לי להסיע אותו עד הבית.
הבאתי את הדוב הביתה והשארתי במרכז החצר. בני איגורקה ראה ופתח את פיו בפליאה.
והאישה אומרת:
'יפה. תפשוט ממנו את העור ואתפור לך מעיל פרווה.'

'אל תקשיבו לו. אני כבר הרבה זמן עוקב אחריו. הוא כל הזמן מסתתר בפינות חשוכות. וגם דלת רצה לפרוץ, ואחר כך זחל לחלון.'

אז בא שוטר וכולם התחילו לספר לו מה קרה.
השוטר שואל:
'המסמכים שלך?'
'איזה מסמכים אצלי?' אמרתי 'הדוב אכל אותם.'
'תפסיק להשתטות! מה זה – דוב אכל?'
אבל השכנה דאשה שמעה רעש ויצאה מביתה. ראתה אותי ואמרה:
'עזבו אותו. הרי זה שכננו, דוד פדיה. הוא באמת חי בבית הזה.'
השוטר הלך ועזבו אותי.

רצתי מהלול ישר לבית. והדוב אחריי. אני לחדר. ודוב לחדר.
ברגלו נתפס בשולחן והפיל אותו. כל הכלים נפלו על הרצפה.
גם המייחם נפל. איגורקה הסתתר תחת הספה מרוב פחד.
ולי אין כבר לאן לברוח. נפלתי על המיטה ומפחד עצמתי
עיניים. והדוב ניגש, הכה אותי בכפו וצועק:

'קום כבר! קום!'

פתחתי עיניים, מביט, וזו אשתי מעירה אותי.
'קום' היא אומרת 'כבר בוקר מאוחר. תתכונן לצאת לציד.'
קמתי ויצאתי לציד, אך את הדוב יותר לא ראיתי.
ומאז אני חי, אוכל מרק, לועס לחם ומתהלך בחליפה חדשה,
הנה!"

דוד ואניה ודוד פדיה צחקו מהסיפור ודוד קוזמה צחק אתם.

אחר כך האישה לקחה את איגורקה והלכו לשתות תה. ואני
רציתי כבר להתחיל לפשוט עור ופתאום הופיע הכלב שלנו
פוקסיק ומשך את הדוב באוזנו! והדוב, איך קפץ! ואיך התחיל
לנהום על פוקסיק! התברר שהוא לא נהרג אלא מת מפחד
כששמע איך יריתי.

פוקסיק נבהל ורץ למלונה. והדוב התנפל עלי! ואני ברחתי.
ראיתי סולם ליד הלול וטיפסתי עליו. עליתי על הגג. הסתכלתי
והדוב עולה אחריי. גם הוא עלה על הגג. והגג לא החזיק. איך
התמוטט! אני והדוב נפלנו ללול. התרנגולות נבהלו. קרקרו,
התפזרו לצדדים!

ואחר כך שלושתם הלכו הביתה.
אמר דוד ואניה:
"צדנו טוב היום, נכון? לא הרגנו אף חיה ובכל זאת בילינו יפה
את הזמן."
"ואני לא אוהב להרוג חיות" ענה דוד פדיה "תן לחיות בשלום
לארנבות, לסנאים, לשועלים ולקיפודים. לא צריך להטריד
אותם."
"וניתן לחיות גם לציפורים שונות" אמר דוד קוזמה "בלי חיות
וציפורים יהיה עצוב ביער. לא צריך להרוג אותם. צריך לאהוב
בעלי חיים."
הנה איזה הם היו שלושת הציידים העליזים.

